

Den internationale fængselskongres i Paris 1895.

(Efter Howard-Associationens beretning.)

Verdensfængselskongressen i Paris, 30. juni til 9 juli 1895, var den femte i disse kongressers række; den første holdtes i London 1872, den anden i Stockholm 1878, den tredje i Rom 1885 og den fjerde i St. Petersborg 1890. Ved pariserkongressen som ved de foregående holdt man sig ikke udelukkende til æmner vedrørende fængselsvæsenet, men kom også ind på sociale spørgsmål, vagabondering, forebyggende foranstaltninger m. m.

Kongressen var besøgt af 750 deltagere, og de modtoges på det bedste af deres værter, det franske folk og dets regering.

Frankrigs præsident, *Felix Faure* overværede åbningsmødet og modtog senere de fremmede delegerede til audiens. Han gav ligeledes en modtagelsesaften i Elysée. Indenrigsministeren holdt åbningstalen, og såvel denne som justits-, udenrigs- og finansministeren samt politichefen indfandt sig gentagne gange ved kongressens møder. Regeringen foranstaltede en række banketter og modtagelser for de delegerede. Det franske fængselselskab foranstaltede en middag på Eiffeltårnet, municipalrådet anvendte en stor sum penge til en aften i Hotel de Ville o. s. v. Desuden arrangeredes en række besøg og udflugter til de vigtigste fængs-

ler, velgørenhedsinstitutioner o. l. i Paris og omegn; også Sèvres porcellains-fabrik og slottet i Fontainebleau besøgs.

Blandt de mere fremragende deltagere må nævnes: Fra Frankrig senator Berenger, den utrættelige forkæmper for præventive forholdsregler mod forbrydelsen, d'Haussonville, Bertillon, målesystemets opfinder, Laurent, forfatter til »les habitués des prisons de Paris«, Tarde, la philosophie pénale's berømte forfatter, chef for Frankrigs statistik Felix Voisin, det franske fængselselskabs veltalende præsident, Albert Rivière, dets energiske sekretær, m. m. fl. Blandt de engelske deltagere må nævnes, Ruggles-Brise, formand for den kgl. fængselsdirektion og W. Tallack, Howard-associationes bekendte sekretær. Fra Tyskland mødte Kröhne, formand for Preussens fængselsadministration, hvis bekendte værk »Lehrbuch der Gefängniskunde« også har vundet ham anseelse her hjemme, Jagemann, fængselsdirektør i Baden, Dr. Mittermaier fra Heidelberg, den ansete kriminalist, Kirchenheim, bekendt for sin opposition mod de betingede straffedomme. Østrig-Ungarn repræsenteredes af Zucker m. fl. Fra Italien ankom Beltrani-Sealia, generaldirektør for fængselsvæsenet, professor Brusa samt Garofalo, hvis »Criminologia« har givet anledning til så megen diskussion. Fra Belgien sås le Jeune, tidligere minister og fortjent af loven om betingede straffedomme i Belgien, kriminalantropologen Prins og de la Tour, generaldirektør for fængslerne. Fra Norden mødte Wieselgren, Woxen og Goos som officielle delegerede, fremdeles Blomquist fra Stockholm og Daa fra Norge. Fra Amerika sendtes general Brinkerhoff, præsident for det nationale fængselselskab, Round, New York fængselselskabs sekretær, samt dets formand Charlton Lewis. Også Rusland, Holland, Schweiz, Spanien, Grækenland vare repræsenterede.

Kongressens organisation var resultatet af ihærdige anstrængelser fra den internationale fængselskommission bestående af Duflos, Galkine-Wraskoy, Beltrani-

Scalia, Dr. Guillaume, Pols, de la Tour, Woxen og Skouses), der flere måneder i forvejen havde holdt møde i Genf og flere steder og på det omhyggeligste præciseret kongressens regler. Det var denne kommission, som sendte indbydelser ud til specialister i den hele verden om at besvare de forskellige spørgsmål, der skulde til forhandling, som redigerede de 240 artikler, som indsendtes, og lod dem trykke i 5 bind, tilsammen på 2500 sider. Den havde endvidere truffet den hensigtsmæssige foranstaltning, at disse dokumenter uddeltes til deltagerne forinden møderne, for at undgå den kedsommelige oplæsning af besvarelser, som påtrykke så mange kongresser deres præg.

Foruden den samlede udgave af besvarelserne, havde endvidere regeringen ladet trykke småbøger, hvori for hver dag var indført adresserne vedrørende de æmner, der den dag skulde behandles. Disse bøger fordeltes hver morgen til de delegerede tilligemed et resumé over de forhandlinger, der var bleven den foregående dags æmner til del. For disse praktiske forholdsregler var alle deltagere kongresbestyrelsen særdeles taknemmelige. — Iøvrigt var kongressen delt i 4 sektioner: 1) straffelovgivning 2) fængselsdisciplin 3) præventive forholdsregler 4) unge forbrydere. Sektionerne holdt samtidig møde hver formiddag i College de France's rummelige lokaler. Om eftermiddagen samledes sektionerne i Sorbonnes store amfiteater. Disse bygninger vare så vel ved deres indretning som ved deres ypperlige, centrale beliggenhed i enhver henseende tilfredsstillende for kongressens arbejder.

15 æmner gjordes til genstand for kongressens undersøgelser, nemlig:

Sektion 1. Vaneforbrydere, erstatning til forbrydernes ofre, betleri og vagabondering, pigers forlokkelse til prostitution og betinget løsladelse.

Sektion 2: det Bertillonske system, fængselsdisciplin for kvinder, fængselsarbejde, belønninger og straffe, sindssyge forbrydere.

Sektion 3. Hjælp til løsladte forbrydere, fængselsskoler og biblioteker, asylter for umådeholdne og fordrukne personer.

Sektion 4. Forældres ansvarlighed samt spørgsmålet om klassificeringen af og tilsynet med unge forbrydere.

Kun en kort antydning af forhandlingerne over de enkelte spørgsmål kan her gives.

Angående vaneforbrydere var 11 papirer indleverede, deriblandt af Garofalo, Tallack, v. Hamel. I forhandlingerne forlangte Ruggles Brise diskretionær myndighed for dommeren til at fastsætte straffen for disse forbrydere. Tallack advarede mod en altfor hård og hurtig kumulation ved gentagelse og tilrødede en langsom men sikker progression. V. Hamel forment, at en skarpere linie måtte drages mellem de professionelle forbrydere og andre vaneforbrydere. De første skulde undergives meget langvarige straffe. Garofalo udtalte, at »samfundets tålmodighed måtte have sine grænser; det var meningsløst, at ængstelsen for at udøve strængighed mod samfundets værste udskud skulde udsætte alle hæderlige folk for deres uophørlig gentagne angreb.« — Kongressen vedtog enstemmig resolutioner til gunst for en progressiv straffekumulation ved gentagelse af forbrydelser og anbefalede kraftige forholdsregler overfor professionelle forbrydere.

Om hensigtsmæssigheden af betinget løsladelse og betinget straffrihed herskede der ligeledes enstemmighed på kongressen. Vigtigheden af på den ene side at undgå fængslet for mindre forbrydelser og erstatte det ved andre forholdsregler og på den anden side undgå for lang tids indespærring for store forbrydelser ved et hensigtsmæssigt »probationssystem« fremhævedes fra alle sider. De amerikanske delegerede udviklede Elmira-systemets ejendommeligheder og tilrødede »ubestemte straffedomme.« Kirchenheim fremhævede, hvor overordenlig betydningsfuldt et virksomt tilsyn var med de betinget løsladte og de betinget benådede og forlangte ansættelsen af »Probation officers« som i Massachusetts.

Med hensyn til sindssyge forbrydere herskede der enighed om, at samfundet som almindelig regel hidindtil ikke er blevet tilstrækkelig beskyttet mod sådanne forbrydere, og særlig ikke mod deres for tidlige løsladelse af asylerne. Kongressen enedes om, at til løsladelse af en sindssyg forbryder fra den anstalt, hvori han var anbragt, burde der foreligge et tredobbelt samtykke, nemlig fra en judiciel, en administrativ og en medikal autoritet.

Vagabondspørgsmålet var behandlet i 15 adresser, i særdeleshed i en omfattende beretning af Dreyfus, Rivière og Drioux, hvor opmærksomheden særlig henleddes på Belgiens behandling af disse personer i kolonierne Merxplas og Wortel. Principet er temmelig lang indespærring med beskæftigelse ved agerbrug eller håndværk. I 3 år er antallet af fanger sunket fra 8800 til 6600. Rivière udtalte dog, at det var uheldigt, når man i de belgiske kolonier dyngede fangerne sammen i tusendvis. Efter hans mening burde ingen koloni rumme over 500 personer. Kongressen anbefalede langvarig indespærring af vagabonder med industriel beskæftigelse i forening med en omhyggelig klassificering.

Den rette behandling af »unge forbrydere« blev grundig debatteret, og spørgsmålet herom tog meget af kongressens tid. Cluzes fra Mettray påviste det uheldige i at lade små og store drenge være i samme anstalt. Randall fra Nordamerika beskrev de ypperlige resultater, som plejeforældresystemet havde bragt i Michigan og andre amerikanske stater under forudsætning af regelmæssigt tilsyn. Pui-
baraud fra Paris skildrede 2 franske opdragelsesanstalter, hvor man havde opnået de bedste resultater ved at stille børnene under tilsyn af kvinder; navnlig overfor mindre drenge var deres virksomhed ubetalelig. — Særlig blev musikalske øvelsers betydning for opdragelsen fremhævet fra flere sider. Moldenhawer fra Warshaw påviste det gode udbytte, man i hans hjemstavn havde haft af at ansætte særlige embedsmænd til at behandle sager overfor unge forbrydere og sørge for, at i de i arresterne ikke kom

sammen med voxne forbrydere. — Kongressen vedtog resolutioner til gunst for skærpet ansvar for forældrene og forbrydelse af forældrerettigheder i tilfælde af ligegyldighed overfor børnenes vel; ligeledes anbefaledes forøget ansættelse af kvinder i opdragelsesanstalterne.

Det Bertillonske målesystem forevistes adskillige af kongressens deltagere i politipræfektoret og imponerede alle ved den lethed og sikkerhed, hvormed det tillader identificeringen af forbrydere. Det udtaltes, at det er indført i Rusland, de Forenede Stater, Schweiz, Rumænien, Argentina og fornylig i Stor Britannien og British Indien. Kongressen vedtog enstemmig en resolution om det ønskelige i, at det på ensartet måde indførtes overalt.

Megen opmærksomhed fortjente spørgsmålet om forbryderens pligt til at yde den skadelidende erstatning. I særdeleshed have italienerne stærkt fremhævet den slaphed, som karakteriserer lovgivning og praxis på dette område. Pierantoni og Garofalo havde indleveret kraftfulde adresser om dette æmne, der også debatteredes af Prins, Zucker, Pascaud m. fl. (Spørgsmålet blev iøvrigt allerede fremdraget på Stockholmerkongressen af Tallack). Prins udviklede, hvorledes i oldtiden og middelalderen den skyldiges kompensationspligt overfor den skadelidende var straffens hovedformål, og mente, at dets senere tilsidesættelse skyldtes kongerne, fødaladelen og den romerske kirke, der satte fængsel, tortur og dødsstraf i stedet som udslag af privat hævnfølelse. Var der tale om bøder, tilfaldt det lensherren, ikke som før den forurettede. Han erklærede, at det var på tide, at »forfædrenes visdom« atter kom i højsædet, og krævede bøder og tvunget arbejde i så stort omfang som muligt indført til fordel for den angrebne. — De praktiske vanskeligheder, som ere forbundne med en sådan ordning, bevægede dog kongressen til at udskyde spørgsmålet til næste kongres.

Om understøttelse til løsladte fanger forelå skrivelser fra Wieselgren, fængselsdirektør i Sverig, Ruggles-

Brise, formand for den engelske fængselsdirektion, og Richard Petersen, tidligere inspektør for bodsfængslet i Christiania. — Wieselgren oplyste, at man i Sverig lod en del af fangens indtægter under straffetiden tilflyde hans familie. Ruggles-Brise skildrede den måde, hvorpå man i England understøtter de løsladte, og beskrev de arbejdshjem, som forskellige steder ere oprettede til fangernes beskæftigelse, medens de afvente fast arbejde. Han roste den hjælp, som engelske damer yde overfor løsladte kvinder, og udtalte som sit ønske, at dameunderstøttelsesselskaber blev oprettet ved hvert kvindefængsel. Petersen fremhævede nødvendigheden af forholdsregler til at undgå, at løsladte fanger øjeblikkelig øder deres sammensparede penge i dårligt selskab, som venter dem udenfor fængselsporten og ofte hurtig fører dem ind i nye forbrydelser. —

Spørgsmålet om fængselsystemet overfor kvinder havde fremkaldt en række adresser*). Der herskede tvivl om deres egnethed til at underkastes cellesystem, og kongressens resolution vovede ikke at anbefale dets anvendelse for andre end mænd, uagtet det fra flere sider hævdedes, at kvinder i samme grad kunde udholde sådant fængsel. Blandt de fremmede besvarelser forelå en fra fru d'Arbadie d'Arrast (sekretær i Paris' beskyttelsesselskab), der stærkt tog til orde mod at lade kvinder være i fællesskab i fængslerne. Hun erklærer fællescellerne for at være sande arnesteder for korrupsion og modbydelighed, og fordrer energisk enkeltceller for kvinder som det moralsk eneste acceptable, det sundeste og virksomste, selvfølgelig med tilladelse til besøg af udsendinge fra fængselselskaber, præst o. l. Særlig anbefaler hun, at cellerne udrustes med visse gymnastikapparater!

Om kvinders forførelse til prostitution forelå adresser fra en mængde forskellige lande. Minod og Yves Guyot skildrede den trafik, som finder sted særlig i Belgien, Østrig

*) Se tidsskr. XVIII p. 30.

og Canada, hvor markeder, torvepriser, »prangeré« etc. kendes, ligesom det drejede sig om kvæg, og hvorfra der går »udførselsveje« til Tyrkiet, Ægypten, Australien og Sydamerika. En Hr. Heyman fra Nordamerika talte under voldsomt bifald fra de tilstedeværende damer mod forførere, og tilrådede straffrihed for enhver, som skød sådanne personer, idet han erklærede, at han selv ikke vilde tage en sådan handling i betænkning, hvor lejlighed gaves! Besindige ord taltes af Leccour, tidligere chef for pariserpolitiet, der påviste, hvor overordenlig vanskelig det var at ramme hele dette uvæsen gennem lovbestemmelser, der altid kunne omgås. -- Kongressen endte med at henvise æmnet til fornyet behandling ved næste kongres og nøjedes for tiden med at anbefale Europas og Amerikas magter at blive enige om en fællesoptræden overfor den systematiske forførelse af unge piger til prostitution i udlandet.

Da deltagerne skiltes, modtog hver af dem en medaille til minde om kongressen, et minde, som sikkert også uden den vilde blive bevaret. De positive resultater af en sådan kongres er jo altid diskutabile, dens styrke ligger i den følelse af solidaritet og virkelyst, som uvilkårlig påtrænger sig enhver medarbejder, og som giver hans arbejde nyt liv, når han atter skal tage fat på sit eget. Vigtigheden heraf kan ikke overvurderes. Det er ingen frase, når indenrigsministeren Mr. Leyues til medlemmerne udtalte:

»Selv i det mest forhærdede hjerte findes der, som i resterne af et omstyrtet tempel, en sidste lampe, glemt af den sidste præst, der endnu løfter en flamme opad mod sandhed og ret. At frelse den flimrende lue fra udslukkelse er et stort værk. Det er Deres opgave.«

A. G.
